ЦІНА 1 КРБ.

П е р е ц ь

РІК ВИДАННЯ VIII

№ 11. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1948 р.

Мал. Л. Каплана

ПО ШТАТУ...

— Чому ці співробітники нічого не роблять?
— А їм, власне, й робити нічого...
— Чого ж вони тут сидять?
— А як же? Вони затверджені по штату.

ЗРОЗУМІВ

Мал. В. Гливенка

— Що то ти робиш?
— Пастку.
— А що це таке?
— Ну, такий собі маленький план Маршалла для мишей.

СКАРГА СКАРГИ

— Здраствуйте! Я — скарга слухачів Куп'янського сільськогосподарського технікуму. Щойно втекла з архіву Міністерства сільського господарства УРСР. Бачите, скільки на мені пилюки? Прибігла до вас із скаргою. Коли пам'ятаєте, прислали мене слухачі технікуму до вас в редакцію. Ваші працівники уважно вислухали мене, зареєстрували, написали від себе лист і кажуть:

«Бери цю записку і йди просто до самого міністра сільського господарства, скажи, що ти з редакції, що ти сигнал преси, а він вже дасть тобі хід, він взагалі до сигналів преси дуже чуйна людина». Ну, думаю, якщо без втручання товариша міністра діло не обійдеться, то треба йти.

Приходжу в міністерство, а мене питають:

«Ти до кого, в якій справі?»

— До товариша Бутенка, — кажу, — я скарга, сигнал преси.

Не допустили навіть на поріг. «Іди собі в архів, — кажуть. — Будемо ми всякими папірцями пароки товаришеві міністрові забивати».

— Я не папірець, — кажу, — я скарга. Мене писали живі люди! Мене прислали сюди з редакції, я сигнал преси. Мої права охороняються законом. Міністр юстиції СРСР тов. К. П. Горшенін видав, — доказую їм, — наказ, в якому запропонував усім органам юстиції негайно реагувати на сигнали преси... Здійснювати контроль за швидкою і старанною перевіркою фактів порушення законності та хиб у роботі, про які повідомляється у пресі, і вживати необхідних заходів до їх усунення, притягаючи винних до суворої відповідальності.

— Це, — кажу, — і вас у якійсь мірі стосується.

«Зовсім не стосується, — відповідають товариші з міністерства, — ми не органи юстиції. В архів!»

Я заперечую, доводжу, переконую, протестую, нарешті, прошу повідомити про мою долю редакцію і студентів, але даремно. Опинилась я в темному закапелку архіву. Лежу і тяжко зітхаю. Аж чую — щось поворушилось, зашелестіло й промовляє до мене хрипким голосом:

«Не побивайся так. Не ти перша, не ти й остання! Я ось вже рік лежу, пожовкла, пилюгою припала...

— А ти хто? — питаю.

«Скарга № 2469 агронома Томчука з Привітовської МТС, Любарського району, Житомирської області. Ех, коли б ти знала, скільки тут замариновано нашого брата, скільки тут полягло сигналів преси! Потрапляєш сюди — і як камінь у воду: ні одвіту, ні привіту. Ти одразу сюди потрапила?» — питає.

— Одразу, — кажу.

«То тобі ще нічого. Хоч не намучилась. Он іншу скаргу попотягають по канцеляріях, спишуть її вздовж і впоперек резолюціями, заженуть десь на периферію і лише тоді залишать у спокої».

«Краще вже пропадати в канцелярії уповноваженого Міністерства заготівель по Київській області або в Київському міському відділі кінофікації, — обізвалась з темряви якась скарга. — Там, кажуть, нас і не читають, і резолюцій не пишуть, і на периферію не відсилають, а одразу в архів. Знову ж таки сухий і чистий архів у Смілянській міськраді».

— Наслухалась я цих розмов і думаю: втечу і поскаржусь редакції. Поскаржусь, пробачте за немилозвучний вираз, на бездушних людей, на бюрократів, які не дають ходу скаргам, вважають нас за папірець, єдине місце якому — архів. На цьому закінчую, бо дуже хвилююсь і можу наговорити різкостей...

Скаргу скарги записав черговий по редакції

В. ПРОКОПЕНКО.

НАЙВАЖЛИВІШІ НОВИНИ, ПОДІЇ, МЕТЕОРОЛОГІЯ, ПОРАДИ, ПРОГНОЗИ І Т. Д.

В Америці відкривається музей унікумів. Серед експонатів будуть показані:

1. Незалежна французька політика.

2. Перо непідкупного американського журналіста.

3. Трофеї останнього наступу військ гоміндану.

Американська демократія показана не буде. Вона себе вже показала.

Цими днями Атлантичний океан потоне в бруді херстівських видань. В Греції пожежа — горить земля під ногами монархо-фашистів.

В Туреччині ярмарок. Продаються східні солодощі, фески, яєчний порошок. Не продається суверенітет і Ялчин. Той і інший давно куплені американцями.

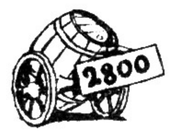

Кінний обприскувач типу «туруси на колесах» виробляє чернігівський завод «Жовтневий молот». Його продукцією, без манометрів, шлангів, ланцюгів Еверта тощо, завалений склад полтавської контори «Сільгосппостачу». Ціна однієї такої неповнокомплектної «труси» 2.800 крб.

Агроном, прикутий до письмового стола й телефону, може вважати себе Прометеєм. Канцеляристом його вважають інші.

Київський міжобласний рибкооп «Укрриболовспоживспілки» розпочав свою діяльність із жвавої торгівлі горілкою, пивом і шипучою водою по цінах, непередбачених ніякими цінниками. У павільйонах, крамницях і точках рибкоопу явно запахло спритними ділками. Рибою і не тхне.

Всі календарі брешуть, крім сільськогосподарського (Держсільгоспвидав, Київ, 1948 р.). Тільки цей календар сказав правду, що 1 гектолітр дорівнює 1.000 літрам.

(ПОДОРОЖНІ НОТАТКИ)

ЗАЛІЗОБЕТОННІ ШОКОЛАДКИ

В Житомирі ми заходимо в їдальню. Читаємо етикетки: «горілка київська», «ковбаса краківська», «здоба віденська», «пиво жигулівське». Запитуємо:

— А що у вас є своє, місцеве?

— Я теж не місцева, — відповідає буфетниця. Розмовляючи, вона поклала в рот шоколадку, і раптом її обличчя скривила гримаса.

— Зуби цілі, — сказала вона після перевірки. — І шоколадка ціла, але губа розрізана. Отакі шоколадки виробляють житомирські артілі.

«Залізобетонна шоколадка» — це перше, що ми занотовуємо у дорожній блокнот. Так почалося знайомство з житомирською продукцією.

ВИГЛЯД ПЕВНОЇ ФОРМИ

У Коростенській артілі «Коопремонт» (зав. виробництвом Кофман) замість дитячого взуття виробляють якісь казкові семимильні чоботи. Ось виписка з акту обслідування артілі, проведеного Облпромрадою: «Є випадки, коли довжина дитячого утильного чобота досягає 42 сантиметрів».

І в артілі «Коопремонт» м. Житомира актом зафіксовано: «Виготовлене нове взуття масового пошиву ще в січні ц. р. в результаті безвідповідального зберігання на протязі двох місяців деформувалось і до носіння виявилося непридатним».

Взуття ще не взували, а воно вже розсипалося «на пні». Цікаво, через скільки кроків це взуття повністю деформується на нозі у споживача?

Бердичівська артіль «Коопремонт», керована головою правління Віледником, випустила партію тапочок. Що це за тапочки, читаємо в іншому акті:

«Складові частини тапок роблять різної довжини, внаслідок чого виходить, що тапки не мають вигляду певної форми».

У тій же артілі: «Язики до взуття роблять короткі і криво пристрочені». Це в той час, коли довгі язики керівників артілі дуже вправно строчать про боротьбу за якість продукції.

«Треба, щоб язики у керівників були коротші, язички у черевиків — нормальні, а взуття мало вигляд певної форми» — записуємо до блокнота.

КРИВЕ ДЗЕРКАЛО

Постачальники говорять: «Не нарікай на дзеркало, коли пика крива». Споживачі кажуть: «Не нарікай на обличчя, коли дзеркало криве». Але треба, однак, дійти до якогось об'єктивного висновку.

Житомирська дзеркальна фабрика легпрому замість дзеркального скла одержує із Стрийського склозаводу, Дрогобицької області, скло віконне, низької якості. В той же час будівельним організаціям Житомира завозиться для вікон високоякісне дзеркальне скло.

Допустимо, що нам захотілося зробити трюмо. На фабриці беруть лист скла, покривають його сріблом, фарбують, дивляться у дзеркало і бачать: зображення витягується, якщо хвилі скла вертикальні, або сплющується, якщо хвилі горизонтальні. Трюмо погане. Його ріжуть на чотири частини, щоб одержати настільне дзеркало. Обличчя знову перекошується. Ріжуть ще на чотири частини. І внаслідок такого подрібнення виходять маленькі кишенькові дзеркальця.

На складі фабрики лежить такої продукції майже на 75 тисяч карбованців. Є дзеркала випуску 1944—45 р.р. А в 1-му кварталі ще випустили 30 тисяч штук. Для чого — невідомо. В області ніхто їх не купує, за межі області ніхто не вивозить. Після фабричної обробки не залишається ні віконного скла, ні потрібного споживачеві дзеркала. А мебльова фабрика випускає дивани з дірками замість дзеркала, бо, як кажуть робітники: «Наші дзеркала придатні лише для кімнати сміху».

Але до свого блокнота ми записали: «Ці дзеркала нікого не можуть розсмішити. Навпаки, вони наводять на сумну думку, що є в Житомирській області підприємства, які працюють виключно для виконання плану, не думаючи про споживача».

РІЗНІ «КОЧКИ» ЗОРУ

На Житомирщині поки що постачальники і споживачі розмовляють різними мовами. Вони, як кажуть, стоять на різних «кочках» зору. Господарники рапортують про виконання плану, а споживач лишається невдоволеним.

Артіль «За якість» виконала план 1-го кварталу достроково, за рахунок випуску дорогих матраців і диванів. Зате недодала 800 дешевих, простих столів. Директор мебльового магазину Облліспостачзбуту Вейдман скаржиться:

— Наш асортимент не цікавить покупця. Покупець вимагає обідній стіл, етажерку для книжок, хороший полубуфет, а підприємства їх не виробляють тому, що цей асортимент не запланований. Тому такий асортимент, як гроші, в нашій касі — рідкий гість.

В Житомирі є панчішна фабрика, а дитячих шкарпеток нема. Місцевпром замість 17 тисяч дитячих шкарпеток випустив лише чотири тисячі пар. Не шиють одягу для дітей 4—5-річного віку. Хлопчики, якби не їхні винахідливі мами, поголовно ходили б без штанців. Виявляється, розцінки на пошиття дитячого взуття, одягу і трикотажу в 2,5 раза нижчі, ніж на пошиття взуття і одягу для дорослих. А раз на дитячому одягу не заробиш — хай діти плачуть!

«Коли на Житомирщині мрії споживача і плани підприємств зустрінуться в одному магазині — сказати важко» — записуємо до свого блокнота.

ШТАМП

В магазині Міськторгу продають жовті дерев'яні ложки. На етикетці читаємо: «Ложки дерев'яні ложкарної артілі ім. 2-ої п'ятирічки, системи Ложкоспілки Горьківської області».

— Що ж ви, в лісі живете, а за тисячу кілометрів завозите дерев'яні ложки?

— Так це ж ложка найкраща в Союзі!

— А хто вам заважає зробити житомирську ложку ще кращою?

— Цього питання у нас не ставили.

З безлісної Одеси в лісну Житомирщину завозять дерев'яні лінійки, рахівниці, шахи, шашки. Мабуть, тут рідко ставлять питання про розвиток виробництва предметів широкого вжитку з місцевої сировини, сподіваючись на завіз їх з інших областей.

— Хто ж винен? — запитуємо ми. — Чому на голову споживача падають ці непоставлені питання?

Щоб дістати відповідь, спробуйте купити в Житомирі звичайну лопату. Весною попит на лопати був величезний. В облмісцевпромі заявляють: «Для виробництва лопат потрібні преси штампувальні. А наявні преси випуску лопат забезпечити не можуть».

І одразу все стає ясно.

«В усьому винен штамп, — записуємо ми висновок до блокнота, — бездушність, шаблон, канцелярщина. Коли ж у Житомирі відучать керівників місцевої промисловості працювати за штампом і навчать їх думати про радянського споживача?»

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,

спецкор ПЕРЦЯ.

Ілюстрації В. Литвиненка.

БЮРОКРАТ НА ПОЛЮВАННІ

Мал. С. Самума

— Вальдшнеп! Стріляйте швидше!
— Зачекає, не велика птиця!

Кухня в ефірі

Діялося це в Італії. Кричав осел. Як відомо, осли і римська урядова радіостанція починають кричати в один і той же час. По вереску осла римляни перевіряють годинники, радіостанції вони не довіряють.

Радіокоментатор Луїджі Панікаділлі закінчив передачу про шкідливість італійських курячих яєць і про цілющі властивості американського яєчного порошку. Він виключив мікрофон і з задоволенням затягся димом сигарети.

В студію увійшов редактор «Радіовістей» синьйор Кабанові. Фіолетовий ніс його зморщився, неначе він збирався чхнути.

— Будьте здорові! — поспішив випередити подію Панікаділлі.

— Не те, — скривився синьйор Кабанові. — Англійські лейбористи щойно виключили із своєї партії Плеттс-Міллса за те, що він побажав успіху народно-демократичному фронтові, — сказав редактор. — З цього ви почнете вашу вечірню передачу. Треба показати, що народно-демократичний фронт розпадається, що всі від нього відвертаються, що християнські демократи врятували італійців від голоду і атомної бомби, а їх душі — від пекла.

У цю хвилину до студії вдерлася компанія репортерів «Радіовістей». Очі їх блищали, кишені випиналися від пляшок.

— Слухайте, Луїджі, — сказав редактор, — свою чергову суху містерію прикрасьте останніми дотепами оцих хлоп'ят. Гуд бай!

І, поворушивши фіолетовим носом, редактор вийшов.

— Ну, синьйори, виручайте! — весело сказав Луїджі. — Витрушуйте все найсмішніше, що ви зібрали за останній час.

— Спочатку вип'ємо, — сказав репортер Рінальдіні, витягаючи з кишені пляшку віскі. — Чудово! Чим більше п'єш віскі, тим краще розумієш по-англійськи. Пам'ятаю, у квітні, перед виборами, ми були на інструктажі в американського генерала і так надудлились, що до ранку чудово розуміли один одного без слів.

Коли порожні пляшки скотились під стіл, у студію зайшов літній робітник в синьому комбінезоні. В руках він тримав котушку тонкого дроту і кусачки.

— Я монтер, синьйори, — повідомив він. — Дозвольте перевірити апаратуру.

— Перевіряйте, — байдуже відповів Луїджі, повертаючись до репортерів. — Ну, Рінальдіні, розкажіть що-небудь смішне, щоб ми могли забити цвях у гроб народно-демократичного фронту.

— До речі, про гроби! — засміявся Рінальдіні. — На виборах я потрапив в район, де орудував мій друг, християнський демократ. Справи йшли туго. Раптом він побачив похоронну процесію, підбіг до катафалка і спитав: «Синьйор, що заховався у труну, голосував?» «Змилуйтесь, — каже кучер, — він уже три дні як помер». — «Дурниця! — гукнув мій друг. — Якщо він не проголосує за християнських демократів, душа його не увійде до царства небесного. Так сказав сам папа!» І що б ви думали? Небіжчикові всунули між пальці бюлетень християнських демократів, під руки привели до урни і примусили проголосувати посмертно. Ми просто кишки від сміху порвали.

— Не смішно, — сказав Луїджі, з острахом поглядаючи на годинника.

— А зо мною трапилася трагікомедія, — почав репортер Макаронні, полискуючи величезним синцем під оком. — Користуючись моєю миловидністю, мене переодягли в костюм монашки. Я тридцять разів опустив в урну бюлетень християнських демократів, нібито за пошесних хворях. Коли я вийшов на вулицю, до мене причепився здоровенний моряк. Кучерявий такий, гарний хлопець! Він ішов за мною слідом і говорив компліменти. Вичерпавши весь запас свого красномовства, цей нахаба промовив, важко зітхнувши: «Ех, була не була... однаково, перед смертю гріхи відпускаються!» — Схопив мене в обійми і... поцілував. І раптом його обличчя стало страшним. «Вперше бачу, щоб монашки так погано брилися!» — сказав він, підняв мене в повітря і жбурнув у канал. Падаючи, я вдарився лівим оком об гондолу. Прийшов я до пам'яті на пристані, в чому мама народила.

— Нечуване блюзнірство, — обурився Луїджі, — нападати на беззахисну монашку! Цей факт я використаю проти комуністів.

— Біда в тому, що моряк був солдатом американської морської піхоти, — з сумом додав репортер Макаронні.

— Цитьте, чортя! — заверещав редактор синьйор Кабанові, вбігаючи в студію. — Ви зіпсували нам всю справу! У студії хтось включив мікрофон, і ваше базікання передається по всій країні!

Луїджі Панікаділлі і репортери остовпіли. Синьйор Кабанові буквально влетів в апаратну і виключив мікрофон.

І коли, одночасно з вечірнім криком осла, коментатор Луїджі почав свою передачу традиційними словами: «Синьйорити й синьйори!» — у скверику, сидячи серед товаришів, літній робітник у синьому комбінезоні сказав, підморгнувши репродукторові:

— Після того, як мені вдалося передати в ефір дещо з цієї християнсько-демократичної кухні, радіобрехунам важко буде замаскувати свої довгі вуха.

П. РУБІН.

— Комуністи пишуть, що ми не даємо ходу робітникам. Навпаки, ми завжди йдемо їм назустріч!

ДЕЩО ПРО АМЕРИКАНКИ

Мал. М. Огнівцева

— Подумаєш — Америку відкрив! Спробував би у нашому місті американку відкрити!

В. ГРАНОВ

МІСЦЕВПРОМ І КОЛОМАЗЬ

(БАЙКА)

Можливо, тему ми взяли усім відому,
Та виникла неспроста тема ця...
Поважний муж з одного місцевпрому
В машині об'їздив місця.

Не поспішаючи він їздити мав звичку,
І все ж, його старенький «ГАЗ» зламався й став.
Та голова сільради друга врятував:
Сільрадівську подав йому він бричку.

І тільки рушив той, як — раптом трісь!
(Ну, просто, з транспортом лиха година!)
Надвоє розкололась вісь,
І колесо розпалось на частини.

Тут, зліз із козел кучер вмить
Й став місцевпромівців нещадно крить,
Та ще такими
Словечками трудомісткими,
Що неможливо описать пером:
«...Сякий, такий той бісів місцевпром,
Колісної не виробляє мазі:
Мовляв, що мазь? —
Мерзота й грязь!
Не хочуть, бач, бруднити руки в грязі.

Вони, щоб не бруднити рук,
Крам акуратніший собі облюбували:
В сільпо вуалів нам прислали
Щось тисяч зо три штук!
Всі полки запрудили цим добром!..
(Та й ну чесать ще дужче місцевпром)...
Хто їхав з ним—візник не знав, мабуть
А, може, впавши в лють,
Нагоду використав і навмисно
Нещадно гостя відчитав, —

Цих тонкощів ніхто не знає, звісно,
Ніхто про це нам точно не сказав.
Одно відомо: нашому «герою»
Не до смаку здалась
Нотація про мазь,
І він поплентався додому піхтурою.

Хай цю подію взнає всяк.
А місцевпрому буде хай повчання;
Про мазь колісну аж ніяк
Не можна змазувать питання.

Переклав Д. БОБИР.

perec·ua.
perec·ua.

КАРУСЕЛЬ

Ось якого листа одержав ПЕРЕЦЬ з міста Лубен, Полтавської області:

«Дорогий Перче! Допоможи нашому горю. Була в Лубнах карусель на 32 місця. Стояла вона в міському саду. Грала музика. Катались діти. В Полтаві прочули про це й сказали:

— Непорядок! На якій підставі районні діти катаються на каруселі, а наші обласні діти не мають каруселі? Забрать!

І почали діяти дипломатично. У вересні минулого року приїхав з Полтави представник управління ринків і почав переговори. Так, мовляв, і так, — позичте нам карусель на один місяць, ми її на Полтавській ярмарці поставимо.

Переговори закінчились успішно. Управління ринків зобов'язалося повернути карусель до Лубен не пізніш 21 вересня 1947 року. Договір підписав представник обласного управління ринків т. Кучеренко. Полтавський облвиконком ратифікував цей договір. Карусель одвезли в Полтаву. І тут закрутилася... бюрократична карусель. Лубни просять повернути карусель, а Полтава не повертає. Лубни просять знову, а Полтава знову не повертає.

Нарешті Лубенська міськрада написала 12 квітня 1948 р. листа № 340 голові Полтавського облвиконкому тов. Мартиненкові. «Просимо втрутитись і розв'язати питання про негайне повернення каруселі».

А 16 квітня в Лубнах одержали відповідь:

«На Ваш № 340 від 12 квітня 1948 р.

Полтавський облкомунгосп повідомляє, що карусель, згідно розпорядження заст. голови облвиконкому тов. Хименка, передано полтавському Палацу піонерів.

Заст. Зав. Облкомунгоспу Алексєєв».

Коротко і ясно. Залишилась лубенська дітвора без каруселі.

Заплакала малеча. Жалько каруселі.

Милий Перче! Розкажи цю історію полтавським дітям. Вони, коли дізнаються, що дядя Хименко подарував їм нашу карусель, відмовляться від такого подарунку й попросять щедрого дядю повернути карусель законному хазяїну — лубенським дітям.

З доручення лубенських дітей
написав дорослий Володимир ЛАВРЕНКО.

●

МИЛЬНИЙ ПУЗИР

Пускання мильних пузирів — це забавка для малечі. Забавка дуже проста: для неї потрібна тверда соломинка, мило й вода. Дорослим аматорам мильних пузирів Перець рекомендує, крім мила й води, рапорт голови артілі «Ленінський шлях» тов. Рогозенка про організацію колгоспної свиноферми. Рапорт з 1946 р. лежить у Верхньохортицькому районному відділі сільського господарства, Запорізької області. А ферма, повністю укомплектована одним (1) поросям у 1947 р., розрослася до одної (1) свині і благополучно лопнула, як мильний пузир, у 1948 році. Залишився тільки рапорт.

Мал. В. Гливенка

ПРОСТА ПРИЧИНА

— Не розумію Яременка: на посівну посилали — не поїхав, а на сінозбирання сам попросився.

— Він любить спати на свіжому сіні.

Остап ВИШНЯ

БАБКА

I

— Що таке трава? — запитали якось голову одного колгоспу, де за зиму худоба так видрабинилась, що її, бідолашну, «попід ручки» навесні з хлівів на пашу виводили.

Голова мовчав.

А доярка, що ще й досі не одхрипла після зимових балачок з головою з приводу кормів для худоби, сердито зауважила:

— Чого ж мовчите, Кіндратовичу?! Ну, й сказали б по правді: «Трава, мовляв, у нашій артілі — це така штука, що починає ко-ситися тоді, коли вже вона одцвіла, та до того ще й така штука, що ніколи в нашій артілі не викошується!» Так би й сказали!

— А що таке отава, товаришу голово?

Голова мовчав.

А доярка:

— Чого ж мовчите, Кіндратовичу?! Ну, й сказали б по правді: «Отава, мовляв, це така штука, що в нашому колгоспі ми вже забули, яка вона й на масть!» Так би й сказали!

— А що таке силос, товаришу голово?

Голова мовчав.

А доярка:

— Чого ж мовчите, Кіндратовичу?! Ну, й сказали б по правді: «Силос, мовляв, це така штука, якої наша артіль не заготовляє, або хоч і заготовляє, то таку мізерію, що моїй «Красуні» тільки раз язиком лизнути! Аби, мовляв, можна було до району протелефонувати: силос ми заготовили!». Так би й сказали!

Голова мовчав.

Доярка не вгамовувалася:

— От ви, Кіндратовичу, мовчите, а через ваше отаке мовчання взимку знову в нас скотина ревтиме!

II

Іде шляхом тачанка.

«Коні — як огонь». Пара вороних жеребців їдуть якось так радісно, що й самому хочеться або побігти, або бодай на місці підстрибнути.

— Хто це їде? — питаємо...

— А це з «Перемоги» голова артілі! Степан Іванович!

— Ех, і коні!

— Та то вже будьте спокійні! У Степана Івановича і коні, і корови, і воли... Усе в його підскакує...

— А давайте зупинимось! Тррр!

— Драстуйте, Степане Івановичу!

— Драстуйте!

— Звідки це ви таким підстрибом?

— З району!

— Що везете?

— Бабки!

— Ну, й коні ж у вас, Степане Івановичу! Картина, не коні!

Степан Іванович витягає з тачанки бабку, — оту саму бабку, що коси клепати, — показує та й каже:

— Од бабки, од цієї в мене коні такі! Бабка — вона здорово допомагає, щоб і коні підстрибували, щоб весело волики ревли, щоб молока на фуражну корову подвоювалось, і щоб телята хвости бубликом задирали! От що таке бабка!

— Оця сама бабка?

— Оця сама!

— Як же це так?

— А так! Бачите, сінокосилка річ теж дуже непогана! Коли по рівному! А от, знаєте, на купині, на заплавах, на лісових галявинах, — там коса! Ех, і хороший же інструмент!

А воно, знаєте, скрізь ото попід кущиками та на березі річечки, воно, ніби, рослинність і груба, — так ми її у силосну яму чи в силосну башту, — і так вона потім коням ристі піддає, а коровам — молочка, що й не говоріть! Розуміється, що в нас є і багаторічні трави, є у нас однорічні трави, і кореневплоди, є на силос кукурудза й соняшник,— все це в нас є... А от коли візьмеш отаку бабку, та покладеш на неї косу, та молоточком ту косу поклепаєш, а потім помантачиш, — ох, і худоба радується! От що значить — бабка!

— Так що у вас худоба взимку, Степане Івановичу, не реве?

— Чому не реве? Реве! Тільки реве вона не з горя, а з радості... Я знаю, що в сусідньому колгоспі цієї зими худоба ревла невесело, а сумно, — так хіба худоба в цьому винна?! Хіба в сусідньому колгоспі не така сама земля, як у нашому? Хіба не така трава там росте, як і в нас?! Так у нас і бур'яни, і гичка, і картоплиння — в силосну башту пішли, а в них все це посохло й погнило! От вам і сум тваринницький!

— Значить, можна, Степане Івановичу, так жити, щоб худоба сумно не ревла взимку!

— І можна, і треба! — впевнено відказав Степан Іванович. — Бабку тільки треба любити! Бабку!

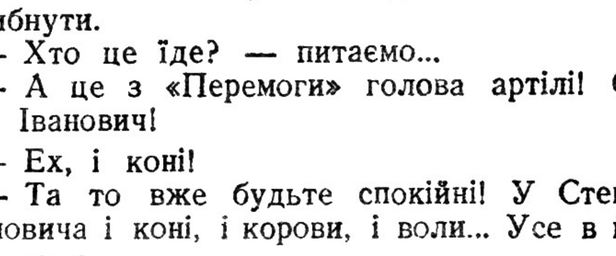

СМОТРИЦЬКИЙ РВНО

ВСІМ КЕРІВНИКАМ ШКІЛ.

За останній час мають місце часті випадки, коли керівники шкіл та учителі під час занять відлучаються по різних своїх особистих справах, залучаючи (?!) свій клас, або дисципліну яку він викладає, на інших учителів або самостійну працю.

РВНО категорично зобов'язує (?!!) відлучатися від школи без будь яких причин...

ЗАВ РВНО КУЧМАСЬ

Київ перцю

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Не вір тому, що завідувач Ворошиловградського міськкомунгоспу тов. Чеканов не терпить критики. Навпаки, він завжди прислухається до критичних реплік городян, які ковтають густу пилюку на непідметених і неполитих вулицях міста.

Ця критика так вплинула на тов. Чеканова, що він під час заливного дощу випустив на вул. К. Маркса поливальну автомашину, яка почала ретельно поливати й без того мокру вулицю.

Правда, цікаве видовисько! Хіба не свідчить воно про службову запопадливість тов. Чеканова та про його турботи за легені ворошиловградців? Шкода лише, що дощі випадають у нас не кожного дня, а в суху погоду комунгоспівську поливальну машину на вулицях міста не побачиш.

С. КАЧИКОВ.

м. Ворошиловград.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Допоможи мені одержати протез правої ноги, замовлений в кам'янець-подільській протезно-ортопедичній майстерні.

Сім місяців тому керівники майстерні обіцяли, що не пізніше як до нового року мене «поставлять на ноги». Всі строки минули, але я протеза не одержав. Більш того, не одержую навіть відповіді на десятки своїх листів.

Мені здається, дорогий Перче, що я доти не одержу протеза, доки в кам'янець-подільській протезній майстерні не поставлять на ноги роботу.

П. МЕЛЬНИК.

с. Чабани,
Гвардійського району,
Кам'янець-Подільської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Чи відома тобі доля хатки на курячих ніжках з дитячої казочки? Коли ні, то повідомляю, що вона існує наяву у м. Києві на вул. Артема, № 10. Електрика в хатці не світить, парове опалення не гріє, вода з кранів не біжить. Підлоги в хаті сукуваті, стелі криві, стіни облуплені. Будувало хатку СМУ-26. Начальником там Михайлов, головний інженер Осипов, начальник дільниці Зінченко, виконроб Горобець. Хатку прийняла комісія міськради. Головував там Топоров. А живуть у хатці люди! Живуть і думають: кого треба судити за цей брак на курячих ніжках — Михайлова, Осипова, Зінченка й Горобця з СМУ-26, чи Топорова з міськради? Чи всіх разом?

Г. ГОРОДЕНКО.

м. Київ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У 1947 році Пологівський райфінвідділ оподаткував мого покійного чоловіка за малосімейність. Я пішла туди, розказала, що чоловік мій на 70 році життя помер, і докладно роз'яснила фінансовим чиновникам, що закон забороняє оподатковувати і живих людей у такому віці. Вони виявилися тямущі, зрозуміли, вибачились і обіцяли більш такого не робити. А через 2 місяці знову: або податок, або опишемо! Тоді до райфінвідділу пішов мій син. Розказав, роз'яснив. Там вибачилися, обіцяли... і в 1948 році почали вже правити не податок, а недоїмку по податку за 1947 рік.

Моїм дітям та онукам ніколи тепер ходити провадити роз'яснювальну роботу серед чиновників райфінвідділу. Та й я стара для таких прогулянок. Доручаю вже тобі, товаришу Перець, заскочити до Пологівського райфінвідділу і порадити там кому слід не робити дурниць.

Є. СКУБЕЙДА.

Запорізька область.

□

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 3 був вміщений лист тт. Чалого та Шимка про те, що Нехворощанський райвиконком (Полтавщина) не виконує власного рішення про спорудження пам'ятника на могилі радянських воїнів

Секретар Нехворощанського райкому КП(б)У тов. Церковна повідомила редакцію, що питання, порушене в ПЕРЦІ, було обговорено на засіданні бюро райкому КП(б)У. Бюро прийняло рішення про закінчення спорудження пам'ятника до 25 квітня. В день Перемоги відбулося урочисте відкриття пам'ятника.

* * *

ПЕРЕЦЬ одержав листа, в якому повідомлялося, що керівники Сумського міськкомунгоспу не реагують на законні вимоги жителів міста. При перевірці факти підтвердилися.

Як повідомив редакцію секретар Сумського міськкому КП(б)У тов. Хижняк, зав. міськкомунгоспу Селюгін та головний інженер Стукалов зняті з роботи. На Селюгіна, Стукалова та секретаря парторганізації комунгоспу Чермянінова накладено суворі партійні стягнення. Голові міськвиконкому запропоновано навести порядок у роботі відділу комунального господарства.

Вузьке місце

Дирекції Київського стадіону «ДИНАМО» від болільника футбола.

Два болільники, два Колі
Побували на футболі.

Перший Коля мовив прямо:
— Помічаю я давно,
Що на нашому «Динамо»
Місце є вузьке одно...

Другий всупереч завзято
Повторив разів із шість:
— Не «одно»! На жаль, багато
Тут вузьких на лавах місць!

Всі, що мають (сам же бачиш)
Хоч середню повноту,
Зносять болі і терпляче
Переносять тісноту.

Тут, як хочеш зручно сісти,
То одразу ти бери —
На одне звичайне місце
Два квитки, а то... аж три.

В тісноті цій не захочеш
Показать, що й голу рад —
Бо як з радості підскочиш,
То не втиснешся назад.

Стадіонні простори
Економлять не спроста:
Щоб розширить в касах «збори»,
Перевузили місця.

Микола СИНЬОВ.

РЕМОНТНІ БУДНІ

Мал. К. Агніта

— Ви ремонт будинку закінчили?
— Давно.
— Чом же риштування не знімаєте?
— А будинок на чому буде триматись?

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 11 (142) (на украинском языке). Підписано до друку 29.V. 1948 р. Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 01682 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1778. Тираж 50.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

ВКРУГ АФІН...

Мал. О. Козюренка

Вкруг Афін куди не підеш —
Скрізь доларовий прогрес:
Діє Гіммлера послідиш,
Дяді Сама вірний пес.

Та живе у греків віра,
Що свободи час прийде,
І кривава ця сокира
На бандитів упаде.